

การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

WINTER

SPRING

SUMMER

AUTUMN

จัดทำโดย

นางสาวพิมพ์ใจเพชรฤทธิ

ครู คศ.2

ปีการศึกษา

2561

โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201

อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201

นางสาวพิมพ์ใจ เพชรฤทธิ์

โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201
ผู้วิจัย	นางสาวพิมพ์ใจ เพชรฤทธิ์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้รูปแบบ One Group Pretest- posttest Design มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 36 คน เรียนโดยใช้แบบการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน สกศคคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 เล่ม 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก ดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบก่อนเรียน แล้วจึงให้เรียนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป เมื่อเรียนจบแล้วให้นักเรียน ทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วจึงนำผลไปวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที (t-test) ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.60/86.83

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .01

สารบัญ

บทที่

หน้า

บทคัดย่อ

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

เนื้อหา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษ

ความหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

การสอนอ่านออกเสียง

การวัดและประเมินผลด้านการอ่าน

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

รูปแบบของแบบฝึกทักษะ

ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

แนวคิด/ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษานับว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะภาษาเป็น ทั้งมวล ประสบการณ์และเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ ถ้าขาดสิ่งสำคัญนี้แล้วมนุษย์คงไม่สามารถ รวมกันเป็นสังคมได้ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่ทำให้คนเข้าใจกัน ภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มนุษย์อาศัยทักษะทั้ง 4 ประการ สร้างเสริมสติปัญญาและความรู้สึกรู้สีกคิดพัฒนา อาชีพและพัฒนาบุคลิกภาพ รวมทั้งอื่นๆอีกมากให้กับตนเองและสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวภาษาจึงมีบทบาท และความสำคัญสำหรับบุคคลทุกคนของชาติ (วรรณิ โสมประยูร. 2537 : 16)

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาสากลของโลก ที่ทุกคนให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่ในอดีต จนถึงปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องใช้ โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นด้าน การเขียนหรือการพูด อีกทั้งยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ยารักษาโรค รายการวิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต (internet) สารเคมีที่ใช้ในการเกษตร เป็นต้น และในปัจจุบันนั้นการ สื่อสารยังต้องใช้เครื่องมือที่ทันสมัยและรวดเร็ว เพื่อการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ภาษาอังกฤษที่แทรกตัวอยู่ กับการใช้เครื่องมือเหล่านั้น ถ้าผู้ใช้เครื่องมือในการสื่อสาร ไม่มีความรู้ทางด้านภาษาดังกล่าว ย่อมทำให้เกิด ปัญหาการสื่อสารติดขัด ล่าช้า นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังแทรกอยู่ตามสื่อต่างๆ ที่พบเห็นได้ทั่วไป ซึ่ง ทุกคนต้องเรียนรู้และสัมผัสอยู่ทุกวัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้ถ้ามี โอกาส ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่ประเทศไทยต้องพัฒนาบุคลากรในประเทศให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้เข้าใจสามารถสื่อสาร รู้จักเลือกรับสารสนเทศที่มีประโยชน์ แล้วนำไปใช้ในการ พัฒนาการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ ตลอดจนนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้ถูกต้อง อันจะเป็นการพัฒนา ประเทศต่อไป จะเห็นได้จาก แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 – 2544) ได้ระบุ วิสัยทัศน์ของการศึกษา หรือการศึกษาที่พึงประสงค์ในอนาคตไว้ว่า “ต้องพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในยุคโลกาวิวัฒน์ เช่น มีความรู้ภาษาต่างประเทศเป็น อย่างดี โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2539) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539 ระบุมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า “เพื่อให้มีความสามารถในการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้” (กรมวิชาการ, 2539) จาก ความสำคัญดังกล่าวรัฐจึงกำหนดให้ภาษาต่างประเทศ เป็น 1 ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียน ทุกคนต้องเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดให้มี การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศทุกช่วงชั้น การเรียนภาษาต่างประเทศต้องอาศัยกระบวนการคิด และการฝึกฝนการใช้

ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหมาะสมกับกาลเทศะ และสังคมวัฒนธรรมของการใช้ภาษานั้นๆ นอกจากนี้ยังต้องเน้นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เรียนเพื่อเป็นเครื่องมือในการค้นหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในการศึกษาต่อรวมทั้งการประกอบอาชีพ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, 2546)

การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่จะต้องดำเนินการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. 2542 : 24) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ คนที่มีทักษะในการอ่านย่อมได้เปรียบ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์ต่างๆ (สนิท ตั้งทวี. 2426 : 35) จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่านย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี ไวท์แมน (Wiseman 1992: 2) กล่าวว่าการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำนั้น ครูควรจะหาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในด้านการใช้โครงสร้างทางภาษาและการหาความหมายของคำศัพท์อีกด้วย เพราะความรู้ในเรื่องดังกล่าว เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ แต่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวจะไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในเรื่องเหล่านี้ ส่วนขั้นตอนของ ฮาดเลย์ (Hadley. 1996 : 195-200) ได้กล่าวว่า การฝึกหัดการอ่านเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ การสอนทักษะการอ่านควรสอนหลังจากที่นักเรียนได้อ่านเนื้อหาทั้งหมดไปแล้ว และสอนเฉพาะโครงสร้างทางภาษาและการหาความหมายของคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการอ่านเนื้อหาดังกล่าวเท่านั้น

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการอ่านมีปัญหาหลายประการ มีนักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องหลายๆ คนได้พยายามแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพการอ่าน เช่น อิศารัก ดาบพลอ่อน (2542: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อจับใจความชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนกุตบากราชบุรีบำรุง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาภาค ก จังหวัดสกลนคร จำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ 80.26/79.08 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่ตั้งไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ดวงสมร อปราชิตา (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยหนังสือการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าเรือพิทยาคม อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า บทเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยหนังสือการ์ตูนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.75/80.43 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยหนังสือการ์ตูนมีคะแนนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 พบว่านักเรียนไม่สามารถอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษได้ คนที่อ่านได้ก็มีจำนวนน้อยมาก จึงเป็นปัญหาส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อใช้ในการสอนอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและเพื่อเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้แบบฝึกกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีทั้งหมด 10 เล่ม ดังนี้

1. Fun with body vocabularies .
2. Fun with family vocabularies.
3. Fun with occupation vocabularies .
4. Fun with animal vocabularies .
5. Fun with fruit vocabularies .
6. Fun with food vocabularies .
7. Fun with vegetable vocabularies .
8. Fun with weather vocabularies .
9. Fun with school vocabularies .
10. Fun with sport vocabularies .

2. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

สุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน

3. ตัวแปรที่วิจัย

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ
ภาษาอังกฤษ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน
สะกดคำภาษาอังกฤษ มีทักษะในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษดีขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการอ่านและ
การเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. **แบบฝึกทักษะ** หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกทักษะกับผู้เรียน เพื่อฝนให้เกิดความรู้
ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ประกอบด้วย

1. Fun with body vocabularies .
2. Fun with family vocabularies.
3. Fun with occupation vocabularies .
4. Fun with animal vocabularies .
5. Fun with fruit vocabularies .
6. Fun with food vocabularies .
7. Fun with vegetable vocabularies .
8. Fun with weather vocabularies .
9. Fun with school vocabularies .
10. Fun with sport vocabularies .

3. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
สุราษฎร์ธานีเขต 1

4. **ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ** หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดประสิทธิภาพของ
แบบฝึกทักษะการอ่านศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 คือ

80 ตัวแรก หมายถึง ผลรวมเฉลี่ยของคะแนนจากการนำแบบทดสอบระหว่างเรียนของ
นักเรียนได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ผลรวมเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียน
ได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 80

5. **แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ภาษาอังกฤษ
หลังจากที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้าน
คลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็น
แบบทดสอบแบบ 4 ตัวเลือก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

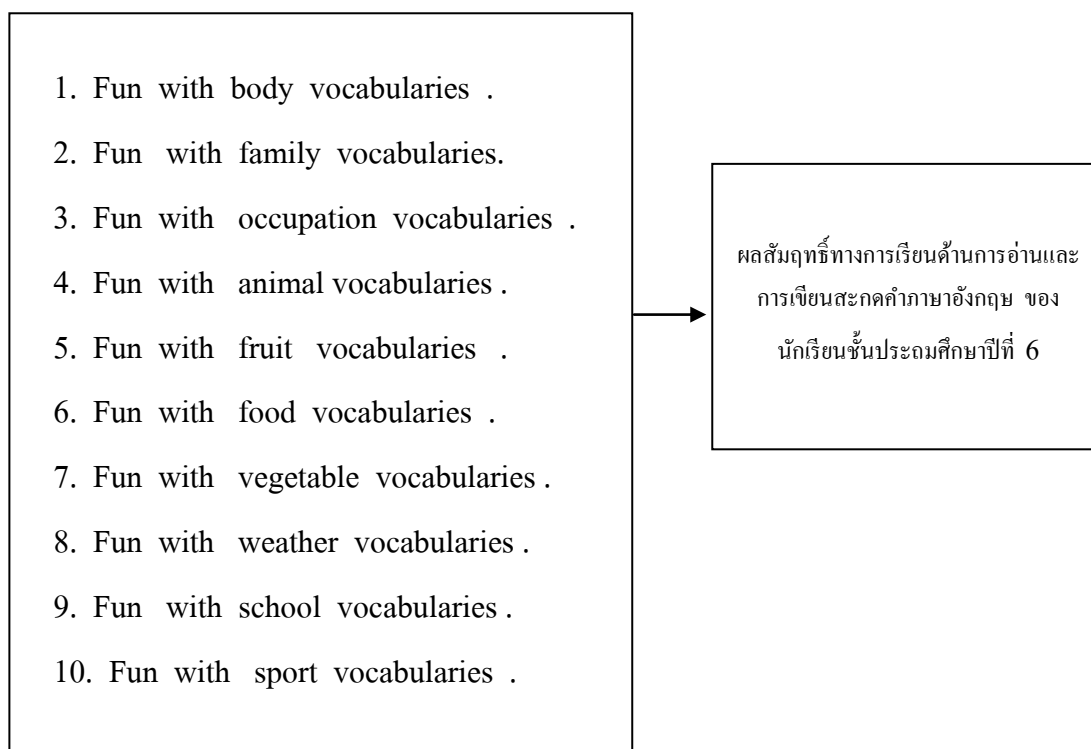
1. ได้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เพื่อให้ครูผู้สอนใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
2. นำข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการสอนอ่านออกเสียงและการ
เขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ตามแผนภูมิแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

แผนภูมิแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยลำดับเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 จิตวิทยาการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 2.3 ประเภทของการอ่าน
 - 2.4 การสอนอ่านออกเสียง
 - 2.5 การวัดและประเมินผลด้านการอ่าน
3. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง

เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็ม ตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัด การเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
๗. รักความเป็นไทย
๘. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกมน การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again./ Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Can/Could you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read everyday./ Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish./ คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally,... etc.

	2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	<p>ประโยค ข้อความ และบทกลอน</p> <p>การใช้พจนานุกรม</p> <p>หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยง (linking sound) ในข้อความ - การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	3. ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้นๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	<p>กลุ่มคำ ประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ ๗5๐-๘5๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)</p>
	4. บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนาและนิทานง่ายๆ หรือ เรื่องสั้นๆ	<p>ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้นๆ</p> <p>คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร</p> <ul style="list-style-type: none"> - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. - Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are...

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you?/ I'm fine. Thank you. And you?/ Hello. I am.../ Hello,...I am... This is my sister. Her name is... /Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/later./ Good/Very good./ Thanks./ Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K. etc.
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่ายๆ	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำที่มี 1-2 ชั้นตอน
	3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me!/ Can/ Could...?/ Yes,.../No,... etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	<p>คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น</p> <p>What do you do? I'm a/an...</p> <p>What is she/he? ...is a/an (อาชีพ)</p> <p>How old/tall...? I am...</p> <p>Is/Are/Can...or...? ...is/are/can...</p> <p>Is/Are...going to...or...? ...is/are going to...</p> <p>etc.</p>
	5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	<p>คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า ทิว รสชาติ เช่น</p> <p>I'm.../He/She/It is.../You/We/They are...</p> <p>I/You/We/They like.../He/She likes...because...</p> <p>I/You/We/They love.../He/She loves...because...</p> <p>I/You/We/They don't like/love/feel...because...</p> <p>He/She doesn't like/love/feel...because...</p> <p>I/You/We/They feel...because... etc.</p>

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับ บุคคล สัตว์ สถานที่ และกิจกรรมต่างๆ เช่น ข้อมูล ส่วนบุคคล เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว จำนวน 1-5๐๐ ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่างๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิ แสดงข้อมูลต่างๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูลและความหมายของ เรื่องต่างๆ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง
	3. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง อย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาท สังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การ ขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูด ขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การ แสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การ แสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่ายๆ ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่นนิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (order) ตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด / การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และรวบรวมข้อมูลต่างๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนนั้นต้องจัดให้สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา โดยเน้นการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้ภาษาต่างๆ ในสถานการณ์ต่างๆ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้ และต้องรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.2 จิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษ

เสียม ไตรรัตน์ (2543) ได้แบ่งจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ออกเป็นดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาเป็นขบวนการที่ซับซ้อน ต้องอาศัยความคุ้นเคยกับทักษะต่างๆ

การที่ทักษะจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับองค์ประกอบย่อยของแต่ละทักษะ เมื่อนักเรียนมีความสามารถ แต่ละทักษะต่างๆ เป็นอย่างดี ก็หมายถึงความสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีด้วย

2. แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมแรง และเป็นการสร้างความเข้าใจใน

การเรียนภาษาการให้คำชมเชย รางวัล การจัดสภาพห้องเรียนที่ส่งเสริมบรรยากาศทางการเรียนจะช่วยให้ นักเรียนพัฒนาการใช้ภาษาอย่างดี

3. การจัดกิจกรรมในห้องเรียน มุ่งให้นักเรียนเกิดความรู้สึกถึงความสำเร็จ ความมั่นใจและความปลอดภัยในการเรียน

4. การฝึกภาษาควรจะใช้ให้เหมือนสภาพความจริงในชีวิตประจำวัน เพื่อ นักเรียนจะได้สังเกตเห็นประโยชน์ของการเรียน

5. การทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ นักเรียนจดจำได้นาน

6. การบทวน การฝึกหัด ควรคำนึงถึงเวลา และช่วงความสนใจของการเรียนด้วย

7. การเริ่มต้นเนื้อหาใหม่ ควรจะสัมพันธ์และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและ ประสบการณ์ของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เก่าได้ดี

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) ได้เสนอแนะวิธีสอนตามหลักจิตวิทยา ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นได้เมื่อสิ่งที่เรียนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ความต้องการและ ประสบการณ์

2. การสอนเนื้อหาใหม่นั้น ควรสอนตั้งแต่ง่ายไปหายากตามลำดับ

3. การฝึกและการทำซ้ำๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการจำ ความแม่นยำ และคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา

4. ในขณะที่การสอน ควรแสดงการยอมรับ ข้อถูกต้องและข้อผิดพลาดของผู้เรียน โดยครูจะต้องบอกให้ทราบทันที อาจจะใช้ด้วยอาการ ท่าทางหรือคำพูดว่าคำถามนั้นถูกต้องหรือไม่

5. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เร็วขึ้น ถ้าสิ่งที่เรียนมีความหมายในด้านวัฒนธรรมหรือ สภาพสังคม การสร้างบทเรียนที่มีแบบฝึกที่มีประโยชน์ มีความหาย และนักเรียนสามารถนำไปใช้นักเรียน จะเรียนได้เร็วและจำได้เร็วขึ้น

6. ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงระดับของทักษะทางภาษาว่าสิ่งใด เกิดขึ้นก่อนและ หลัง (ฟัง พูด อ่าน เขียน)

7. ความสามารถในการเรียนภาษา จะแสดงให้เห็นทราบว่า นักเรียนควรที่จะเรียนภาษาใน ชั้นสูงต่อไปหรือไม่

8. ควรสอนจากสิ่งที่ไม่ซับซ้อน จากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ไม่รู้

9. ครูทราบถึงความสามารถ และความแตกต่างของบุคคล แต่ละบุคคลมีวิธี การเรียน ที่ไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน

10. การใช้อุปกรณ์ช่วยในการสอน จะทำให้บทเรียนมีความหมาย และนักเรียนจำบทเรียน ได้ง่ายยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป จิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษ คือ ขบวนการที่ซับซ้อนที่ผู้สอนต้องอาศัย ความคุ้นเคยกับทักษะต่างๆ เช่น แรงจูงใจ การเสริมแรง การให้คำชมเชย รางวัล การจัดสภาพห้องเรียน สร้างบรรยากาศ ความมั่นใจ ความปลอดภัย นักเรียนมีการทบทวน การฝึกหัด นักเรียนมีการเชื่อมโยง ความรู้ใหม่กับความรู้เก่า เรียนจากสิ่งที่ย่างไปหายาก เรียนจากสิ่งที่ไม่ซับซ้อนไปหาสิ่งที่ซับซ้อน จากสิ่งที่รู้ ไปหาสิ่งที่ไม่รู้ การฝึกและการทำซ้ำๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดการจำ ความแม่นยำ และคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การสอนควรแสดงการยอมรับ ข้อถูกต้องและข้อผิดพลาดของนักเรียนทันที อาจจะใช้ด้วยอาการ ท่าทาง หรือ คำพูดว่าคำถามนั้นถูกต้องหรือไม่ ครูสร้างบทเรียนที่มีแบบฝึกที่มีประโยชน์ มีความหมาย และนักเรียน สามารถนำไปใช้ เรียนได้เร็วและจำได้เร็วขึ้น ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงระดับของทักษะทางภาษาว่าสิ่งใด เกิดขึ้น ก่อนและหลัง เข้าใจความสามารถ และความแตกต่างของบุคคล ครูมีการใช้อุปกรณ์ช่วยสอน และอธิบาย ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ดีขึ้น รู้จักการสร้างสถานการณ์ในการสอน และทำให้บทเรียนมีความหมาย และ นักเรียนจำบทเรียนได้ง่ายยิ่งขึ้น

2. เอกสารเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจแนวคิด อารมณ์ และจินตนาการได้ นอกจากนั้น การอ่านยังมี บทบาทสูงสุดในการเล่าเรียนด้วยเหตุนี้ นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ หลายคนให้ความเห็น เกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ การผสมเสียงของตัวอักษรหรือสะกดตัวผสมคำ ซึ่งระยะหนึ่ง เรียกว่า “อ่านออก” เพื่อมุ่งให้อ่านหนังสือได้ถูกต้อง แตกฉาน ขยายประสบการณ์ในการอ่านคำโดยตรง
 2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงเป็น คำ เป็นประโยค ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วรู้เรื่อง เรียกว่า “อ่านได้”
 3. การอ่าน เป็นการใช้เทคนิคการจำรูปคำ (word's figuration) เข้าใจรูปประโยค แล้วสรุปเรื่องราว เข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อความคิดมายังผู้อ่าน คือ อ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่ อ่านได้ เรียกว่า “อ่านเป็น”
 4. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน นับตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ตีความ หรือถอดความให้เกิดความ เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี ตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้เป็นประโยชน์ เป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ดี
- สุปราณี ดาราฉาย และคณะ (2535), หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู

(อ้างถึงในนภดล จันทรเพ็ญ. 2534, หน้า 73), โกชัย สาริกบุตร (2519, หน้า 17) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้เหมือนกันว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจความหมายของคำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2534) และ สุขุม เฉลยศัพท์ (2531, หน้า 27) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาเพื่อแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่นๆ ที่ใช้แทนความคิดเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน นอกจากนี้แล้วการอ่านยังเป็นการรวบรวม การตีความหมาย และการประเมินความคิดเหล่านั้น

เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้อ่าน การอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการในการแปลความหมายจากภาพ จากสัญลักษณ์ต่างๆ จากตัวอักษร หรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยการรวบรวมและตีความหมายจากการอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจเป็นสำคัญ และการอ่านจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

นักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็นข้อๆ ไว้ดังนี้

พันธุ์ทิพา หลายเลิศบุญ (2535) สมพร มันทะสูตร (2534) และชูลี อินมัน (2533) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านคือ

1. อ่านเพื่อรอบรู้

การอ่านเพื่อรอบรู้มีวัตถุประสงค์ย่อยๆ 6 ประเด็น คือเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ การอ่านเพื่อตอบปัญหาที่ข้องใจอยู่ การอ่านเพื่อค้นหาความรู้ต่างๆ ทั้งโดยย่อและอย่างละเอียด การอ่านเพื่อรับรู้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเพื่อเขียนตำราวิชาการ อ่านเพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาทำรายงาน ทำการวิจัย เผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ ผู้สนใจทั่วไปอันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหาหรือต้องการให้ความรู้ของตนเองออกเผยแพร่หรือต้องการเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นถึงความรู้ในวิทยาการแขนงต่างๆ

2. อ่านเพื่อความคิด

การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านที่แสดงทัศนะที่ได้จากการอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ ซึ่งได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ บทวิจยต่างๆ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดสำคัญการจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา

3. อ่านเพื่อความบันเทิง

เป็นการอ่านหนังสือเพื่อการพักผ่อน ผ่อนคลายอารมณ์และเป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทเรื่องสั้น นิทาน นิยาย นวนิยาย บทละคร ทั้งระดับที่เป็นวรรณกรรม หรือวรรณคดี โดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินเป็นสำคัญ

4. อ่านเพื่อหาความคิดแปลกใหม่

เป็นกระบวนการให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในตัวผู้อ่าน เช่น การอ่านผลการทดลอง การค้นคว้าวิจัย และการเสนอความคิดใหม่ในหนังสือต่างๆ ซึ่งอาจหาได้ทั้งจากหนังสือสารคดีและบันเทิงคดี

5. การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การอ่านเป็นการพัฒนาความรู้ความคิดและทัศนคติได้ดียิ่งขึ้น ผู้รักการอ่านจึงเป็นคนทันสมัย น่าคบ สามารถที่จะเข้าร่วมสนทนากับทุกคนชั้น เพราะรับรู้ข่าวสารและพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ข่าวสารกับผู้อื่นได้ เนื่องจากการอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคม เนื้อหาข่าวสารบางประการในหนังสือจะทำให้ผู้อ่านนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี การอ่านจึงช่วยพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

6. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ

เป็นการอ่านที่ใช้ในการช่วยขจัดเซยความต้องการของคนเรายังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การอ่านจึงมีส่วนช่วยขจัดเซยความต้องการ โดยผู้อ่านใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตนเองเพื่อขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ หรือเพื่อสร้างภาพอารมณ์ที่ต้องการ เช่น เมื่อเกิดความรู้สึกเหนื่อย กลุ่มใจ ผู้อ่านมักจะไปพึ่งหนังสือเบาๆ เรื่องที่เคยรู้จัก หรือเคยอ่านสนุกสนานมาอ่าน แต่บางครั้งก็อยากจะอ่านเรื่องใหม่ๆ แนวทางใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

Harris and Sipay (1979) แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 3 ประการ คือ

1. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. เพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีมากมาย เช่น อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อหาความคิดที่แปลกใหม่ หรือเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ อ่านเพื่อจับใจความ ซึ่งแต่ละอย่างก็มีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้อ่านที่ต้องการค้นหาสิ่งที่เป็นเป้าหมายในการอ่านในครั้งนั้น

2.3 ประเภทของการอ่าน

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) และ ฉวีวรรณ บุญยะกาญจน (2523, อ้างถึงใน ลมโชย ด่านขุนทด, 2544) ได้แบ่งประเภทของการอ่านอย่างกว้างๆ ไว้ด้วยกัน 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ (Silent Reading) และการอ่านออกเสียง (Oral Reading)

2.3.1 การอ่านในใจ (Silent Reading)

การอ่านในใจ เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง โดยผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายจะจับใจความอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งสมองไว้สำหรับการแปลงความคิดออกมาเป็นเสียง เมื่อเปื่อก็หยุดพักได้ หลักสำคัญของการอ่านในใจ คือ ความแม่นยำในการจับตาตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตา จากคำต้นวรรคไปสู่คำท้ายวรรค และการแบ่งช่วยระหว่างวรรคหนึ่ง ผ่านไปสู่วรรคหนึ่ง ความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่จะต้องฝึกให้เร็ว จึงจะสามารถเก็บคำได้ครบ ทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่วเมื่อจบย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อความสำคัญอยู่ที่ใด

2.3.2 การอ่านออกเสียง (Oral Reading)

การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำ จังหวะ การหยุดวรรคตอนให้ถูกต้องชัดเจน เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมองและ การเปล่งเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สายตาจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้แล้วสมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมา การอ่านออกเสียงจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้ฟังด้วย เพราะเป็นวิธีสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกันได้ ภารกิจของผู้อ่านคือ อ่านสารเดิมที่มีผู้เขียนไว้แล้ว ถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง โดยที่จะต้องพยายามรักษาสารเดิมเอาไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

ลักษณะของการอ่านออกเสียงที่ดี สรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาเรื่องให้อ่านให้เข้าใจเสียก่อน
2. อย่าอ่านเร็วเกินไป หรือช้าเกินไป
3. แบ่งประโยคเป็นข้อความสั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม
4. ต้องรู้จักเน้นเสียงพอเหมาะแก่เรื่อง
5. อ่านให้ดังพอที่จะได้ยินทั่วไป
6. อ่านให้คล่องชัดถ้อยชัดคำ
7. รู้จักวิธีอ่านเรื่องตามประเภทของเรื่อง ซึ่งเรียกว่า อ่านตีบท
8. ผู้อ่านไม่ยกหนังสือหรือเอกสารที่อ่านบังหน้าตนเอง
9. ผู้อ่านควรวางสีหน้าให้เป็นปกติ มีอาการอันเป็นธรรมชาติ
10. อ่านให้ผู้อื่นฟังได้ทัน ต้องไม่เอาตนเองเป็นมาตรฐาน

วิธีวัดคุณภาพของการอ่านออกเสียง ควรอ่านหนังสือบางตอนหน้าชั้นเรียน หรือ

อ่านสู่กันฟังเป็นกลุ่มย่อย ช่วยกันวิจารณ์แก้ไข ถ้าตีชมกันด้วยความจริงใจย่อมรู้ข้อบกพร่องได้ หรือใช้เครื่องบันทึกเสียง เพื่อนำมาฟังทบทวนค้นหาข้อบกพร่องกันได้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น

2.4 การสอนอ่านออกเสียง (Teaching Pronunciation)

สมยศ เม่นแย้ม (2530) การสอนอ่านออกเสียงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเสียงในภาษาอังกฤษมาเหมือนกับเสียงในภาษาไทย การออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีเมื่อติดต่อกับเจ้าของภาษาจะทำให้เจ้าของภาษาอังกฤษเข้าใจ ซึ่งมีขั้นตอนการสอนอย่างน้อย 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังและเขียนสัญลักษณ์(Symbol) บนกระดานคำหรือบัตรคำ
2. การให้นักเรียนแยกเสียงที่แตกต่าง (Different sound)
3. ครูออกเสียงให้นักเรียน แล้วนักเรียนออกเสียงตาม
4. นักเรียนออกเสียงเอง คือ อาจชี้ไปที่ตัวอักษร , สัญลักษณ์ หากนักเรียนออกเสียงผิด ครูแก้ไขให้ถูกต้อง

2.5 การวัดและประเมินผลด้านการอ่าน

เพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวัดและประเมินผลความรู้ความสามารถที่มีความก้าวหน้าเพียงใดอยู่ตลอดเวลา การวัดและประเมินผลผลการอ่านของเด็กจึงมีประโยชน์มาก

นพคุณ บุญมาพิลา (2540) กล่าวว่า การประเมินผลผลการอ่านอย่างถูกต้องจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือประเมินผลผลการอ่านต่อไปนี้

1. การใช้ข้อสอบ มีทั้งแบบอัตนัยและปรนัย
2. การใช้แบบบันทึกวัดพฤติกรรมจากการสังเกต การซักถามหรือสัมภาษณ์

3. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ

3.1 ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกหรือแบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มเติมขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัด ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2537 : 147)

สนอง คำศรี (2537 : 147) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอน ดังนั้นแบบฝึกหัดจะมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความพอใจในการเรียนให้กับนักเรียน

ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์ (2534) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอน อย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะ หลังจากทีนักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนแล้ว โดยสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้แก่

นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

วรสุตา บุญยไวยโรจน์ (2536) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ ฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกหัดมีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือจุดด้อยที่ควรปรับปรุง แก้ไขตรงไหน อย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่างๆ

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของ แบบฝึก หรือแบบฝึกหัดจึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จ อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงการสร้างแบบฝึกคือขั้นตอนและหลักในการสร้างซึ่ง Seel & Glasgow (1990) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้นสามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหาจากหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ย่อย ๆ ไปสู่หน่วยการเรียนรู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามในการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา
2. กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว
3. การวัดต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้
4. รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

นอกจากนี้ Bock (1993) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดโครงร่างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีจุดประสงค์อย่างไร
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน และเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก
5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก
6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม

7. ควรประเมินผลก่อนและหลัง

นิภา เล็กบำรุง (2518 อ้างถึงใน กุศยา แสงเดช, 2545) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. แบบฝึกต้องแจ่มแจ้งและแน่น ครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจน นักเรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างเกินไป
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิม ย่อมเป็นรากฐานของประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้นและเป็นปัญหาที่ไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียน แต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และช่วยให้นักเรียนอยากแก้ปัญหา
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงก่อน จะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปจนสำเร็จ

8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้น ควรยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าหากให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาด้านคุณภาพของแบบฝึกให้แตกต่างกัน หรือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

จากที่กล่าวมาทั้งหมดหลักการสร้างแบบฝึกนั้นต้องคำนึงถึง หลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ จึงคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์ เพื่อนำไปสร้างแบบฝึก ซึ่งจะต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย และสามารถสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนและที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือภาระงานและกิจกรรมที่เลือกใช้แบบฝึกต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน

3.3 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ

สมเดช สีแสง, สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543 อ้างถึงใน กุศยา แสงเดช, 2545) กล่าวว่า รูปแบบของแบบฝึกควรมีความหลากหลายเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากทำ และได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบถูกผิด เป็นแบบฝึกที่เป็นประโยคบอกเล่าให้ผู้เรียนอ่านแล้วเลือกใส่เครื่องหมายถูกหรือผิดตามดุลยพินิจของผู้เรียน
2. แบบจับคู่ เป็นแบบฝึกที่ประกอบด้วยคำถามหรือตัวปัญหาซึ่งเป็นตัวยืนไว้ในสมุดข่อยมือโดยมีที่ว่างไว้หน้าข้อ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกหาคำตอบที่กำหนดไว้ในสมุดข่อยมือมาจับคู่กับคำถามให้สอดคล้องกัน โดยใช้หมายเลขคำตอบไปวางไว้ที่ว่างหน้าข้อคำถาม หรือจะใช้โยงเส้น
3. แบบเติมคำหรือแบบเติมข้อความ เป็นแบบฝึกที่มีข้อความไว้ให้ แต่จะเว้น

ช่องว่างไว้ให้ผู้เรียนเติมคำหรือข้อความที่ขาดหายไป ซึ่งคำที่นำมาเติมอาจให้เติมอย่างอิสระหรือกำหนดตัวเลือกให้เติมก็ได้

4. แบบหลายตัวเลือก เป็นแบบฝึกเชิงแบบทดสอบ โดยมี 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นคำถาม ซึ่งจะต้องเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์ชัดเจน ส่วนที่ 2 เป็นตัวเลือก คือคำตอบซึ่งอาจมี 3-4 ตัวเลือกก็ได้ ตัวเลือกทั้งหมดจะมีตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงตัวเดียวส่วนที่เหลือเป็นตัวลวง

5. แบบอัตนัย คือความเรียงเป็นแบบฝึกที่มีตัวคำถาม ผู้เรียนเขียนบรรยายตอบอย่างเสรี ไม่จำกัดคำตอบ แต่จำกัดในเรื่องเวลา อาจใช้ในรูปคำถามทั่วไปหรือเป็นคำสั่งให้เขียนเรื่องราวต่างๆ กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสมก็ได้

3.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

กุศยา แสงเดช (2545) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับวัยระดับชั้นของผู้เรียน
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ เพื่อให้เข้าใจง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม
5. มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
6. ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้
7. มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี
8. ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองแบบฝึกควรมีหลาย

รูปแบบ

9. ควรใช้ภาษาง่ายๆ ฝึกให้คิดและสนุกสนาน

นอกจากนี้ อารีย์ วาศน์อำนวย (2545) ได้กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ การสร้างต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา ควรสร้างให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนและควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนและควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน โดยใช้เวลาอย่างเหมาะสมกับแบบฝึกนั้นๆ ทั้งนี้หากจะมีคำชี้แจงก็ควรสั้นๆ และใช้ภาษาที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ แบบฝึกควรมีลักษณะที่ท้าทายความสามารถ ดึงดูดความสนใจที่จะทำ การสร้างแบบฝึกควรมีหลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีราคาถูกหาง่าย สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วรสุดา บุญยไวยโรจน์ (2536) กล่าวแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกได้ยึดลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ สิ่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับปรุงได้ง่าย เหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก
ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้
ของผู้เรียน
4. แบบฝึกหัดที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควร
มีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใด
ทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้ แบบให้ตอบโดยเสรี
การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความในใจของ
นักเรียน เพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการ
เรียนรู้ที่ว่า เด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ
6. แบบฝึกหัดที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า
รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆหรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆมากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้
ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขา
ตลอดไป
7. แบบฝึกหัดที่ดี ควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละ
คนมีความแตกต่างในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและ
ประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปาน
กลางจนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง กลางและอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้
เพื่อให้เด็กทุกคนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด
8. แบบฝึกหัดที่ดี ควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไป
จนถึงหน้าสุดท้าย
9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือเรียนอยู่เสมอและ
ควรใช้ได้ดีทั้งในและนอกห้องเรียน
10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบฝึกหัดที่สามารถประเมิน และจำแนกความ
เจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

ชั้นมัธยม มหาวชิราวุธ (2535 : 20) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดีควรประกอบด้วย

1. มีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับฝึกเขียน
5. ใช้เวลาที่เหมาะสม

6. ทำทหายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้
 บรู๊ค (Brook. 1964 : 212-215) ได้เสนอรูปแบบฝึกไว้หลายชนิดที่เป็นประโยชน์
 ในการฝึกทักษะทางภาษา มีดังต่อไปนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียนเลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)
3. การแทนที่ของคำโดยเปลี่ยนคำนามเป็นสรรพนาม (Replacement)
4. แต่งบทโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่

กำหนดให้

5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) หรือหาข้อความมาเติม
 จากรูปแบบลักษณะของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่ามีหลากหลายลักษณะ ผู้สร้างแบบฝึก
 เองจะต้องเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกนั้นๆว่าเราต้องการที่จะฝึกทักษะใดกับ
 นักเรียน เนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตร วัยของผู้เรียน ทั้งนี้จะยึดหลักการพัฒนาการของผู้เรียน เพื่อให้ได้
 แบบฝึกทักษะที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ

การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ยึดทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike

Thorndike ได้เป็นผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า
 (S) กับการตอบสนอง (R) เขาเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างสิ่งเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับ
 การตอบสนอง ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike มีอยู่ 3 ข้อคือ

1) กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) กล่าวถึงความพร้อมของผู้เรียนทั้งร่างกาย
 จิตใจ ทางร่างกาย หมายถึงความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะของร่างกาย เช่น หูและตา ทางจิตใจ
 หมายถึงความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ คือถ้าเกิดความพอใจจะนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าไม่เกิด
 ความพอใจจะทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไปได้

2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่าง
 สิ่งเร้ากับตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดทำซ้ำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทถาวร

3) กฎแห่งผล (Law of effect) กล่าวถึงผลที่ได้รับ เมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้ว
 ว่า ถ้าได้รับผลที่พอใจ อินทรีย์ก็อยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พอใจ อินทรีย์ก็ไม่อยากเรียนรู้
 หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike ทั้ง 3 ข้อ ดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยได้นำมา
 ประยุกต์ใช้ทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ จากกฎข้อที่ 3.1 ของ Thorndike กล่าวถึง กฎแห่งความพร้อม ผู้วิจัย
 ได้นำไปใช้ทุกขั้นตอนของการสอนเพราะผู้วิจัยเองเชื่อว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีจะต้องมีความพร้อมก่อน ซึ่งเป็น
 ประเด็นสำคัญที่ผู้สอนทุกคนก็ต้องตระหนัก กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นวัดผล

และประเมินผล ผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมทั้งสิ้น ส่วนกฎข้อที่ 3.2 กฎแห่งการปฏิบัติ ผู้วิจัยก็นำมาประยุกต์ใช้กับชั้นสอนในขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ จากกฎข้อที่ 3.3 กฎแห่งผล ผู้วิจัยก็นำไปใช้เช่นกัน คือได้นำไปประยุกต์ใช้ในชั้นสรุปการสอน

ไพบุลย์ เทวรักษ์ (2540) ได้กล่าวถึงกฎการฝึกหัดไว้ว่า การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก

ดังนั้น ผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่างๆ ในแบบฝึกให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ

2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์

ซึ่งมีความเชื่อว่าสามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์ หรือแนวทางที่กำหนดได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางจิตใจของบุคคลผู้นั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไร โดยมีการเสริมแรงเป็นตัวการเมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคุมกันในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เพิ่มขึ้น

3. วิธีการสอนของกาเย

ซึ่งมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก พรรณี ช.เจนจิต (2538) ได้กล่าวถึงแนวคิดของกาเย ไว้ดังนี้

การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอด หรือกฎเกณฑ์มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอก การสร้างแบบฝึกจึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก

โดยสรุปแล้วผู้วิจัยก็นำแนวคิดของทฤษฎีต่างๆ ที่ได้กล่าวมาไปใช้ในทุกระดับชั้นทั้งชั้นนำ ชั้นสอน ชั้นสรุปและชั้นวัดผลและประเมินผล ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีแรงกระตุ้นในการที่จะรักการอ่านให้มากที่สุด

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

วิไลรัตน์ วสุรีย์ (2545) ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เอกสารจริงเกี่ยวกับท้องถิ่น ในรายวิชา อ 0112 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เอกสารจริงเกี่ยวกับท้องถิ่น มีค่าเท่ากับ 87.80/80.50 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เอกสารจริงเกี่ยวกับท้องถิ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

อรชร วงษ์ษา (2548) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (วิชาภาษาอังกฤษ) โดยใช้นิทานพื้นบ้านอีสานเป็นสื่อ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2) กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังสิ้นสุดการทดลองวงจรตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้นิทานพื้นบ้านอีสานเป็นสื่อ มีจำนวนนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 77.14

สุจิตรา ศาสตราวาท (2541 อ้างถึงใน รุ่งวนา สุดจิตต์, 2545) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน กลุ่มควบคุม 15 คน ทำการสอนแบบสื่อสารที่มีนิทานเป็นองค์ประกอบ จำนวน 3 เรื่อง ในกลุ่มทดลองส่วนกลุ่มควบคุมทำการสอนตามคู่มือครู นิทานที่เลือกใช้เป็นนิทานของชนชาติอื่น มีการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าแนวทางการเรียนการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ เป็นแนวการสอนที่ดี มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีความก้าวหน้าและพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะที่เรียนพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีการแสดงพฤติกรรมที่อยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ทั้งนี้เพราะนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจชื่นชอบทำให้สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดี

วิไลลักษณ์ ลาจันติก (2548) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์ในการช่วยเหลือกัน ในการเรียนรู้ และหนังสือการ์ตูนได้ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้เกิดความกระตือรือร้นและเข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น ผลการทดสอบผู้เรียนพบว่านักเรียนมีการพัฒนาทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษในด้านทักษะการอ่านออกเสียงคิดเป็นร้อยละ 68 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดและด้านทักษะการอ่านในใจ นักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดด้านความคิดเห็นพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในทุกๆ ด้าน

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ลอเรย์ (Lawrey. 1978 : 817-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีคะแนนหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ

แมคพิก (Mcpeake. 1979 : 7199-A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความในการอ่านและเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่เวลา 12 สัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และ คะแนนนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการสะกดคำ

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญสำหรับนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจบทเรียน เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจบทเรียนได้เร็ว ทำให้การสอนของครู การเรียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพและ นักเรียนมีพัฒนาการทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน

เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น จำนวน 10 ชุด
2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด

วิธีการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.3 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)

1.4 ศึกษาแนวการสร้างแบบฝึกทักษะ

1.5 วิเคราะห์เนื้อหา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี

1.6 จัดทำแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน จำนวน 10 ชุด

1.7 นำแบบฝึกไปให้นักเรียนได้เรียนและทำการใช้แบบฝึก

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 กำหนดน้ำหนักข้อสอบ

2.2 สร้างแบบทดสอบ เป็นแบบอัตนัย ให้นักเรียนเขียนตอบซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 1 ชุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนพร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์

2. เก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง ผู้ศึกษาได้นำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 1 ชุด ให้นักเรียนทำการทดสอบ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3. เก็บรวบรวมข้อมูลขณะดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองและขณะทำการสอนผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการตรวจแบบฝึกทักษะ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง หลังจากทำการทดลองสอนครบทั้ง 10 แบบฝึก นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลที่ได้อามาหาความถี่แล้ววิเคราะห์ บรรยายเป็นความเรียง ประกอบตาราง โดยเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ย ค่าร้อยละ ระหว่างการทดสอบครั้งแรกกับครั้งหลังของกลุ่มตัวอย่างและเปรียบเทียบคะแนนการทำแบบฝึกทักษะกับคะแนนทดสอบหลังเรียน

6.1 สถิติที่ใช้

1) หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนใช้สูตร ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2538)

$$\bar{X} = \sum X / N$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2) หาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ และคณะ (2538)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{X}{N} \times 100$$

เมื่อ X แทน คะแนนที่ได้
 N แทน คะแนนเต็ม

3) หาค่าประสิทธิภาพ ใช้สูตร ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537)

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} / A \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรืองาน
 A แทน คะแนนเก็บของแบบฝึกหัดทุกชั้นรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} / B \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 ได้วิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum D$ แทน ผลบวกของผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรก

$\sum D^2$ แทน ผลบวกของผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกที่แต่ละตัว ยกกำลังสอง

2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 คะแนนจากการทดสอบย่อยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

2.2 ผลการหาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 คะแนนจากการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ผู้รายงานได้ทำการทดสอบย่อยทุกชั่วโมงหลังจากสอนคำศัพท์โดยใช้สื่อประกอบการสอนได้ผลตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 คะแนนจากการทดสอบตามแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะการอ่าน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 1	10	270	8.50	85.00
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 2	10	276	8.80	88.00
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 3	10	273	8.55	85.50
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 4	10	275	8.75	87.50
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 5	10	278	8.90	89.00
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 6	10	275	8.75	87.50
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 7	10	279	9.00	90.00
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 8	10	280	9.05	90.50
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 9	10	282	9.10	91.00
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 10	10	284	9.20	92.00
รวม	120	2772	88.60	88.60
เฉลี่ย			8.86	88.60

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนจากการทดสอบย่อยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ย 8.86 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.60 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้แบบฝึกกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคลองนามิตรภาพที่ 201 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 36 คน

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามประเด็นที่ศึกษา ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.60/86.83 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนคำภาษาอังกฤษโดยรวมสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.60/86.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 88.60 และได้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 86.83 สื่อที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

สื่อที่พัฒนานี้ยังสามารถพัฒนาต่อไปให้สมบูรณ์มากขึ้นอีกโดยการวิเคราะห์กระบวนการที่นำมาใช้ในการเรียนรู้และเสริมสร้างคุณลักษณะ เก่ง ดี มีสุข แก่นักเรียนตามแนวปฏิรูปการเรียนรู้

สำหรับครูในการนำสื่อมาใช้ต้องศึกษารายละเอียดของการใช้ ขั้นตอนการใช้ และต้องให้สอดคล้องกับแผนการเรียนรู้ และควรเตรียมการสอนมาล่วงหน้า และไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการสอนตามที่กล่าวมาทั้งหมด

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544.
กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2544.
- กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2542.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. “เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ.” ในชุด
การฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษขั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.
- ฉวีวรรณ จ้อยจิตร. การพัฒนาแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคู่มือการจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2541.
- ดวงเดือน แสงชัย. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- ทรงสิทธิ์ ทองจรัส. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เกม. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.
- ทิพพดี อ่อนแสงคุณ. สื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในกิจกรรมและสื่อการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับประถมศึกษา หน้า 6-8 , ประพนอม สุรัสวดี.
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ธิดารัก ดาบพลอ่อน. “การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม : ถ่ายเอกสาร, 2542.
- บันลือ พลฤกษ์วัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการสอน.
ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพมหานคร, 2522.
- ปราณี ชินกลาง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและที่เรียนโดย
การสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาสารคาม, 2537.
- พจนุกรมภาพ. อังกฤษ ไทย จีน : บริษัท จีเนียส บุค จำกัด 28/58 สามเสนใน พญาไท.
กรุงเทพฯ.
- พิตรวัลย์ โกวิทวิท. การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2521.

ภาวินี ทอนสูงเนิน. **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองหมาก จังหวัดนครราชสีมา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.

มานิต บุญประเสริฐ. **“การสอนภาษาอังกฤษ”**. จันทรเกษม. 17 (4) : 9 ; กันยายน 2540.

รัตติกาล สุทธิสวัสดิ์กุล. **การพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนแบบโครงงาน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร, 2545.

โรงเรียนชุมชนบ้านหัวขัว. **หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 2/2547 (ม.ป.พ.)**, 2547.

วราพันธ์ สุว่างเนตร. **การศึกษาการทดลองสอนทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทป โทรศัพท์ร่วมกับเทปบันทึกเสียง เปรียบเทียบกับการใช้เทปบันทึกเสียงแต่เพียงอย่างเดียว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

วิชาการ, กรม. **การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**.

ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2545.

_____ . กรม. **คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

_____ . กรม. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542**. กรุงเทพมหานคร : คุรุสภา ลาดพร้าว, 2542.

_____ . กรม. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2545.

_____ . กรม. **หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)**. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2535.

สมยศ เม่นแย้ม. **คู่มือครูไทยสอนภาษาอังกฤษ**. (ม.ป.ท. : ม.ป.พ.), 2530.

สกุลรัตน์ กุฑมาศ. **กิจกรรมปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด**. สำนักพิมพ์ประสานมิตร : กรุงเทพฯ, 2546.

เสมอจิต สัจปิยะนิกุล. **Basic English : สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ**, 2549.

สุนีย์รัตน์ ชังฮาดดา. **ภาษาอังกฤษแนวใหม่ ป.5 : กรุงเทพฯ เดอะบุคส์**, 2548.

สุปรียา มาลากาญจน์. **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช, 2528.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. **การสอนทักษะภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

_____ . **การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและ

การสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. **การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

_____. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

_____. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

วินัย พัฒนรัฐ. **แบบเรียนมาตรฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5** กรุงเทพฯ : ประสานมิตร, 2541.

อรพิน พจนานนท์. **การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา**.

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2537.

อุบลวัฒนา รอนยุทธ์. **การสร้างและประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2535.

Carroll, Brendan J. **Testing Communicative Performance**. Oxford : Oxford Performance Press, 1982.

Drune Donn. **Teaching oral English**. Essex : Longman Group UK. Ltd., 1987.

Mcpeake. Poyce Guinta. **The Effects of Orical syntcmatit Study Worksteets, Reading**

Level and Sex on The Spelling Aehievement of Sixth Grads Students, Disscrtation Abstracts International. 39 (12): 1799 – A; June, 1979.

Schwendinger. James Rea, “ **A Study of Modality of Inferences and Their Relationship**

to Spelling Achievement of Sixth Grads Students, Resoures in Education. 12

(12): 51; December. 1977.

Scott, Roger. “**Speaking**” **Communication in the Classroom**. ed. By Keith Johnson and

Keith Morrow : Longman Group Ltd., 1980.

Widdowson. H. **Teaching Language Communication**. Oxford : Oxford University Press, 1983.

